

Maleahi - Comentarii Jean Koechlin

Cartea lui Maleahi este deosebit de solemnă. Ea constituie cel din urmă apel divin către conștiința și inima acestui popor iudeu, în mijlocul căruia Hristos va apărea patru secole mai târziu. Dialogul care se angajează între Dumnezeu și popor scoate în evidență din partea lui Dumnezeu, încă de la primele cuvinte: iubirea veșnică, personală, sursă a oricărei binecuvântări: „Te-am iubit...”. Iar din partea lui Israel? Nerecunoștință, inconștiență, într-un cuvânt, obrăznicia cu care-și permite să ceară dovezi despre această bunătate divină! Ce tată, ce stăpân ar suporta să fie tratat cu o asemenea scandalooasă lipsă de considerație (v. 6)? Ori acest popor călca în picioare nu numai onoarea datorată Domnului, ci și preceptele Lui cele mai imperioase (v. 8; Levitic 22.17-25), sentimentele Sale cele mai tandre. În mod regretabil, aici nu avem mult de căutat lecții de «învățare de minte»! Să ne ferim și noi de a ne îndoi de dragostea Domnului, de a cârți sau chiar de a ne răscula împotriva voinței Lui! Să nu trecem cu indiferență pe lângă atâtea mărturii ale harului lui Dumnezeu, privindu-le cu plictiseală (v. 13)! Să ne oprim întâi la crucea unde El L-a dat pe Fiul Său pentru noi: ce importanță au pentru noi drepturile și dragostea lui Dumnezeu?

Domnul are pentru preoți o învățătură specială. Să dea glorie Numelui Său – iată ce trebuia ei să-și pună la inimă (v. 2)! Slujirea creștină nu are nici ea altă rațiune. Prea adesea însă, slujitorul este cel glorificat mai degrabă decât Stăpânul său. Despre cine altcineva decât despre Hristos s-ar mai fi putut spune: „nedreptate nu s-a găsit pe buzele lui” (v. 6)? Până și aprozii au trebuit să admită că „niciodată n-a vorbit vreun om așa, ca Omul acesta” (Ioan 7.46). Această perfecțiune nu face altceva decât să scoată în evidență și mai bine tristul portret al clerului din timpul Domnului, preoți, cărturari și farisei: El a păzit legământul (v. 5); ei l-au stricat. El a umblat cu Dumnezeu în pace și dreptate; ei s-au îndepărtat de drum. El „a întors pe mulți de la nelegiuire” (v. 6); ei „au făcut pe mulți să se poticnească” (v. 8, 9; Isaia 9.16). „Legea adevărului era în gura Lui” (v. 6); ei îl oboseau pe Domnul cu vorbele lor (v. 17; Matei 6.7). „Luați seama la duhul vostru, ca să nu vă purtați cu necredincioșie”, repetă versetele 15 și 16. Duhul nostru are sensibilitatea unei benzi magnetice. Păstrează urma a tot ceea ce s-a înregistrat acolo. Să veghem să nu-l ocupăm decât cu lucrurile adevărate, ... curate, vrednice de iubit, vorbite de bine... (Filipeni 4.8).

Maleahi semnifică „solul Domnului”. Citând versetul 1, Domnul Isus îi aplică acest titlu lui Ioan Botezătorul, chemat să pregătească înaintea Lui inima poporului Său (Matei 11.10). Respingerea lui Mesia după cea a precursorului Său a întrerupt cursul profeției. Perioada actuală a Bisericii este trecută sub tăcere; și îl vedem în versetul 2 pe Domnul cum își reia căile față de fiii lui Levi printr-o lucrare de topire și de purificare (v. 2, 3; Psalmul 66.10; Iov 18.1). Unii l-au urmărit pe meșterul turnător ocupat să purifice minereul de argint. El stă lângă creuzet tot timpul cât durează topirea, iar operația nu este încheiată decât atunci când propria lui imagine se reflectă în mod clar în metalul strălucitor. Ce minunată ilustrare a ceea ce Domnul împlinește în fiecare dintre noi! El știe să ne regleze împrejurările, întinzând uneori focul încercării, cu scopul de a îndepărta din noi orice aliaj impur. Și își continuă răbdător lucrarea până când radioasa Lui imagine morală strălucește în noi (comp. cu Zaharia 13.9; 2 Corinteni 3.18). Care pot fi sentimentele Domnului, frustrat de daruri, de slujire și de încrederea datorate Lui? „Puneți-Mă la încercare” (v. 10), spune El poporului Său. Da, Domnul Se bucură atunci când credința noastră îi dă posibilitatea să ne binecuvânteze.